

Repertoriumnummer 2021 /
Datum van uitspraak 06 september 2021
Rolnummer 2020/AR/1493

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

☐ Mededeelbaar aan de
ontvanger

Eindarrest
- Onontvankelijk

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer B7E3
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

B.S. NV, NL (...), met maatschappelijke zetel te (adres) Nederland,
appellante,

hebbende als raadsman mr. T.L., advocaat te (adres)

tegen de vonnissen van de 1D kamer van de ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling
Hasselt van 18 maart 2020 en 05 mei 2020, aldaar gekend onder het rolnummer A/20/162

tegen

R.I. BVBA, ON (...), met maatschappelijke zetel te (adres) België
geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. B.S., advocaat te (adres)

oooo

1. Feitenrelaas en procedurele voorgaanden

1.1. De feiten die aan dit geschil ten grondslag liggen, werden afdoende weergegeven in het bestreden vonnis evenals in het tussenarrest van 22 maart 2021. Het hof verwijst hiernaar.

Kort samengevat heeft het geschil tussen partijen betrekking op onbetaalde facturen van R.I. bvba (geïntimeerde) voor het uitvoeren van de brandbeveiligingswerken voor de vennootschap naar Nederlands recht B.S. NV (appellante, hierna verder aangeduid als 'B.S.') en over de kwaliteit en hoeveelheid van de uitgevoerde werken.

1.2. In het bestreden tussenvonnis van 18 maart 2020 verklaarde de eerste rechter over internationale rechtsmacht te beschikken om te oordelen over het geschil en stelde de zaak voor verdere behandeling op latere datum, met behoud van korte debatten. De voorlopige tenuitvoerlegging werd toegestaan en de beslissing over de kosten werd aangehouden.

In het bestreden eindvonnis van 5 mei 2020 werden de wederzijdse eisen van partijen toelaatbaar en deels gegrond verklaard. B.S. werd veroordeeld tot betaling aan R.I. van 11.047,06 euro in hoofdsom en 1.104,71 euro uit hoofde van schadebeding, te vermeerderen met de interesten op de hoofdsom vanaf 29 november 2019 overeenkomstig

de wet inzake betalingsachterstand in handelstransacties en met de interesten aan de wettelijke interestvoet op het schadebeding, evenals tot betaling van de gerechtskosten.

1.3. Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie op 14 september 2020 tekende B.S. hoger beroep aan tegen zowel het voormelde tussenvonnis van 18 maart 2020 als het voormelde eindvonnis van 5 mei 2020.

1.4. Bij tussenarrest van 22 maart 2021 beval het hof ambtshalve, alvorens recht te doen, de heropening der debatten teneinde partijen toe te laten standpunt in te nemen over de volgende vragen:

- (i) de vraag welke overeenkomstig het Nederlandse recht de datum van betekening is zijnde de datum van verzending, dan wel van ontvangst – wanneer de betekening is geschied overeenkomstig artikel 14 van de Verordening (EG) 1393/2007 van 13 november 2007 van het Europees Parlement en de Raad inzake de betekening en de kennisgeving in de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken (“de betekening en de kennisgeving van stukken”), en tot intrekking van [Verordening \(EG\) nr. 1348/2000 van de Raad](#);
- (ii) de vraag of en hoe – bij een eventuele ontoelaatbaarheid van het hoger beroep tegen het bestreden eindvonnis van 5 mei 2020 – in dat geval het hof nog zou kunnen oordelen dat de Belgische rechter niet over internationale rechtsmacht zou beschikken zonder afbreuk te doen aan of strijdig te zijn met dat eindvonnis van 5 mei 2020 dat immers steunt op het bestreden tussenvonnis van 18 maart 2020 inzake de internationale rechtsmacht.

Partijen kregen hiervoor bijkomende conclusietermijnen en de behandeling van de zaak werd op latere datum gesteld. De beslissing over de kosten werd aangehouden.

2. Eisen in hoger beroep

2.1. B.S. heeft hoger beroep ingesteld om de bestreden vonnissen te horen hervormen en om in hoofdorde te horen zeggen voor recht dat Belgische rechter geen internationale rechtsmacht heeft om te oordelen over dit geschil en om R.I. te horen veroordelen tot terugbetaling van 14.386,71 euro, zijnde het bedrag dat zij in uitvoering van het bestreden eindvonnis ten onrechte hebben betaald en met veroordeling van R.I. tot betaling van de kosten van beide aanleggen.

In ondergeschikte orde besluit zij tot de ongegrondheid van de eis van R.I. en de veroordeling, na schuldvergelijking, van R.I. tot betaling van 17.485,89 euro en tot betaling van de gerechtskosten. In meer ondergeschikte orde vraagt zij om de aanstelling van een deskundige teneinde de uitgevoerde werken te beschrijven, de schade te bepalen en te begroten en de verantwoordelijkheid ervoor te bepalen.

2.2. R.I. besluit in hoofdorde tot de ontoelaatbaarheid van het hoger beroep, ondergeschikt tot de ongegrondheid van het hoger beroep en de bevestiging van de bestreden vonnissen, met veroordeling van B.S. tot betaling van de gerechtskosten.

3. Beoordeling

3.1. In het tussenarrest van 22 maart 2021 werd reeds geoordeeld dat er geen sprake was van een stilzwijgende berusting in de beide bestreden vonnissen door B.S..

3.2. In artikelen 4 tot en met 11 van de Verordening (EG) 1393/2007 van 13 november 2007 van het Europees Parlement en de Raad inzake de betekening en de kennisgeving in de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken (“de betekening en de kennisgeving van stukken”), en tot intrekking van [Verordening \(EG\) nr. 1348/2000 van de Raad](#) (hierna verder aangeduid als ‘de Verordening’) wordt de verzending en betekening of kennisgeving van gerechtelijke stukken door tussenkomst van een verzendende instantie voorzien en tevens een ontvangende instantie aangeduid door de lidstaten. Volgens artikel 14 van de Verordening is elke lidstaat eveneens bevoegd die betekening of kennisgeving van gerechtelijke stukken aan zich in een andere lidstaat bevindende personen rechtstreeks per post te doen verrichten.

Het bestreden eindvonnis van 5 mei 2020 werd betekend aan B.S. bij akte van 18 juni 2020 vanwege het ambt van gerechtsdeurwaarder V. met standplaats te (plaats).

Blijkens de voormelde akte van betekening werd het bestreden eindvonnis van 5 mei 2020 aan B.S. zowel betekend overeenkomstig artikelen 4 tot 11 van de Verordening (door overmaking van de stukken en de noodzakelijke formulieren aan een Nederlandse gerechtsdeurwaarder) als overeenkomstig artikel 14 van de Verordening (bij aangetekend schrijven met ontvangstbewijs of op gelijkwaardige wijze).

Uit de voorliggende stukken en elementen blijkt dat (i) de betekening overeenkomstig artikel 4 van de Verordening aan B.S. geschiedde door de Nederlandse gerechtsdeurwaarder K. bij akte van betekening van 6 juli 2020 en (ii) het aangetekend schrijven overeenkomstig artikel

14 van de Verordening per post werd verzonden op 18 juni 2020 en aan B.S. werd afgeleverd op 24 juni 2020.

Het hoger beroep tegen het bestreden eindvonnis van 5 mei 2020 werd door B.S. ingesteld met het verzoekschrift dat op 14 september 2020 werd neergelegd ter griffie van dit hof.

Zoals reeds uiteengezet in het tussenarrest van 22 maart 2021, bestaat er geen rangorde in de verschillende wijzen van betekening die de Verordening voorziet (zie in die zin: HvJ 9 februari 2006, C-473/04, Plumex/Young Sports, *EU:C:2006:96*; JT 2006, 165, noot; RW 2006-07 (weergave A. SMETS), 1332; Cass. 15 mei 2006, *Arr. Cass.* 2006, 1099) en meer bepaald niet tussen enerzijds de betekening door tussenkomst van de instanties van de aangezochte staat en anderzijds de betekening per post, zodat het mogelijk is een gerechtelijke beslissing of stuk op één van deze twee wijzen, dan wel gelijktijdig op de twee wijzen – zoals in dit geval – te betekenen.

Wanneer er – zoals in dit geval – een cumulatie is van de betekening door tussenkomst van instanties en de betekening per post, dient er uitgegaan te worden van de datum van de eerste geldig verrichte betekening om te bepalen wanneer voor de geadresseerde een procestermijn ingevolge een betekening begint te lopen (zie in die zin . HvJ 9 februari 2006, C-473/04, Plumex t./ Young Sports, *EU:C:2006:96*, *randnummer* 31-33; Cass. 15 mei 2006, *Arr. Cass.* 2006, 1099, nr. 272). Aangezien blijktens de voorliggende akte van betekening de eerst geldige betekening van het bestreden eindvonnis van 5 mei 2020 gebeurde overeenkomstig artikel 14 van de Verordening door middel van een aangetekende zending met ontvangstbewijs of op gelijkaardige wijze, dient inzake derhalve met deze wijze van betekening rekening gehouden te worden.

In tegenstelling tot wat B.S. beweert, betreft de betekening van het bestreden eindvonnis van 5 mei 2020 overeenkomstig artikel 14 van de Verordening wel degelijk een rechtsgeldige betekening. Het bewijs van aangetekende verzending per post aan B.S. op 18 juni 2020 wordt voorgelegd en ook het voorgebrachte ‘Track & Trace’ document (het opvolgings- en opsporingsdocument) van Bpost (stuk 22, bundel R.I.) ligt voor, waaruit ontegensprekelijk de aflevering blijkt aan B.S. op 24 juni 2020. De ‘Track & Trace’ bevestiging maakt een ontvangstbewijs uit in de zin van artikel 14 van de Verordening, en bewijst voldoende dat B.S. de aangetekende zending met de beslissing daadwerkelijk heeft ontvangen, minstens dit kon ontvangen op dat moment. Dit stemt overeen met de in de Verordening voorziene betekeningwijze *“bij aangetekend schrijven met ontvangstbevestiging of op gelijkwaardige wijze”*.

Overeenkomstig artikel 9, lid 1 van de Verordening is, onverminderd artikel 8 de datum van betekening of kennisgeving van artikel 7 de datum waarop betekening of kennisgeving overeenkomstig het recht van de aangezochte lidstaat is geschied. Artikel 9, lid 2 van de Verordening bepaalt verder dat, wanneer de betekening of kennisgeving van een stuk overeenkomstig het recht van een lidstaat echter binnen een bepaalde termijn moet worden verricht, de datum die ten aanzien van de aanvrager in aanmerking moet worden genomen, evenwel dan wordt bepaald door het recht van deze lidstaat. Tot slot bepaalt artikel 9, lid 3 van de Verordening dat de leden 1 tot en met 2 van toepassing zijn op de wijzen van verzending en betekening of kennisgeving van gerechtelijke stukken overeenkomstig afdeling 2.

Zoals reeds geoordeeld in het tussenarrest van 22 maart 2021, heeft gerechtsdeurwaarder V. het bestreden eindvonnis van 5 mei 2020 aan B.S. bij akte van 18 juni 2020 betekend overeenkomstig artikel 14 van de Verordening door verzending van het betekeningsexploit en de daarin vermelde stukken onder aangetekende omslag met ontvangstbevestiging naar het adres van B.S. in Nederland. In dat geval is Nederland de aangezochte lidstaat, en is overeenkomstig artikel 9, lid 1 van de Verordening, de datum van betekening – en derhalve de vertrekdatum van de beroepstermijn – de datum waarop de betekening overeenkomstig het Nederlandse recht is geschied (zie in die zin: Cass. 11 september 2020, *RW* 2020-21, afl. 19, (1) 743, noot; conclusie Adv.-Gen. E. HERREGODTS, www.juportal.be).

3.3. Na het tussenarrest van 22 maart 2021 hebben partijen standpunt ingenomen over wat overeenkomstig het Nederlandse recht de datum van betekening is.

R.I. verwijst dienaangaande naar artikel 56, 4° van het Nederlands Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering dat bepaalt dat *“wanneer de betekening binnen een bepaalde termijn moet worden verricht, ten aanzien van degene op wiens verzoek de betekening geschiedt, de datum van verzending overeenkomstig het tweede of derde lid in aanmerking wordt genomen als de datum van betekening”*.

Artikel 56 van het Nederlands Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering voorziet evenwel niet uitdrukkelijk dat als datum van betekening de datum van kennisname of de mogelijkheid daartoe geldt door de geadresseerde van het te betekenen stuk (zie in die zin: P. VANHELMONT, “De moeilijke spagaat van de grensoverschrijdende betekening: de dubbele toepasselijke wet en de dubbele datum.”, noot onder Cass. 11 september 2020, *Limb.Rechtsl.* 2021/1, p. 9). Dit neemt niet weg dat het Hof van Cassatie in haar arrest van 11 september 2020 uitdrukkelijk oordeelde dat *“uit dit artikel en de wetsgeschiedenis blijkt dat deze bepaling een uitzondering vormt op de hoofdregel dat, ingevolge artikel 9, eerste lid van*

de Betekeningsverordening, de betekening ten aanzien van de geadresseerde pas voltooid is wanneer hij het stuk heeft ontvangen, zodat ten aanzien van de geadresseerde de datum van ontvangst in aanmerking wordt genomen” (Cass. 11 september 2020, RW 2020-21, afl. 19, (1) 743, noot).

Het bewijs van aangetekende verzending per post aan B.S. op 18 juni 2020 ligt voor en uit het eveneens voorgebracht ‘Track & Trace’ document (het opvolgings- en opsporingsdocument) van Bpost blijkt duidelijk de aflevering aan B.S. op 24 juni 2020. Gelet op het voorgaande dient derhalve 24 juni 2020 als vertrekdatum van de beroepstermijn beschouwd te worden aangezien op dat ogenblik B.S. kennis genomen heeft of heeft kunnen nemen van de akte (zie in die zin ook: conclusie advocaat-generaal E. HERREGODTS bij Cass. 11 september 2020, www.juportal.be).

Het hoger beroep tegen het bestreden eindvonnis van 5 mei 2020 ingesteld bij verzoekschrift neergelegd ter griffie op 14 september 2020 is laattijdig en derhalve ontoelaatbaar.

3.5. Aangezien het hoger beroep tegen het bestreden eindvonnis van 5 mei 2020 ontoelaatbaar is ingevolge laattijdigheid, is deze eindbeslissing in kracht van gewijsde gegaan en kan deze niet meer ongedaan gemaakt worden, behoudens de uitzonderingen die de wet stelt of behoudens de gevolgen van de buitengewone rechtsmiddelen (artikel 28 van het Gerechtelijk Wetboek).

Partijen hebben standpunt ingenomen over wat de gevolgen zijn van een ontoelaatbaar hoger beroep tegen het bestreden eindvonnis van 5 mei 2020 voor het hoger beroep gericht tegen het bestreden tussenvonnis van 18 maart 2020.

Ten onrechte verwijst B.S. dienaangaande per analogie – zonder verdere uitleg of argumentatie – naar het arrest van het Hof van Cassatie van 14 december 1995 (Cass. 14 december 1995, *Arr.Cass.* 1995, 1118), hetgeen evenwel een totaal andere situatie behelsde betreffende twee afzonderlijke gerechtelijke procedures, hetgeen ten deze niet het geval is. R.I. verwijst op haar beurt per analogie naar de rechtspraak dat de laattijdigheid van een hoger beroep tegen een eindvonnis eveneens tot gevolg heeft dat ook het tegelijkertijd tegen het tussenvonnis alvorens recht te doen ingestelde hoger beroep ontoelaatbaar is (zie in die zin: Cass. 15 februari 1991, *Arr.Cass.* 1990-91, p. 649). In zake betreft het bestreden tussenvonnis van 18 maart 2020 evenwel geen tussenvonnis alvorens recht te doen, maar betreft het een eindbeslissing waarbij de eerste rechter verklaarde te beschikken over internationale rechtsmacht.

In tegenstelling tot wat B.S. beweert, kan het hof niet zonder schending van het kracht van gewijsde van het eindvonnis van 5 mei 2020 oordelen dat het hoger beroep tegen het bestreden tussenvonnis van 18 maart 2020 gegrond zou zijn en dat de eerste rechter zich zonder internationale rechtsmacht had moeten verklaren. Het in kracht van gewijsde getreden eindvonnis van 5 mei 2020 steunt immers zonder meer op de eerdere beslissing van 18 maart 2020 inzake de internationale rechtsmacht, nu de eerste rechter geen uitspraak kan doen over het geschil tussen partijen zonder over internationale rechtsmacht te beschikken.

Het voorwerp van een eis is het feitelijke resultaat dat de eiser met zijn vordering beoogt (zie in die zin: Cass. 14 december 2017, *RW* 2018-19, 587, noot F. AUVRAY en K. RONSIJN, “Het verlies van een kans en het beschikkingsbeginsel.”). Het voorwerp van het hoger beroep van B.S. tegen het bestreden tussenvonnis van 18 maart 2020 en derhalve het feitelijke resultaat dat zij beoogt met dit hoger beroep is dat de Belgische hoven en rechtbanken niet kunnen oordelen over dit geschil (omdat zij volgens haar geen internationale rechtsmacht zouden hebben). Dit feitelijke resultaat is thans evenwel onmogelijk geworden en verliest elke betekenis door het in kracht van gewijsde treden van het eindvonnis van 5 mei 2020 ingevolge de laattijdigheid van het hoger beroep hiertegen, zodat het hoger beroep tegen het bestreden tussenvonnis van 18 maart 2020 thans zonder voorwerp is.

4. Kosten

Het hoger beroep tegen het bestreden eindvonnis van 5 mei 2020 is ontoelaatbaar en het hoger beroep tegen het bestreden tussenvonnis van 18 maart 2020 is zonder voorwerp, zodat B.S. de in het ongelijk gestelde partij is die veroordeeld wordt tot betaling van de kosten van het hoger beroep. Het geschil heeft betrekking op een eis tussen 10.000 euro en 20.000 euro zodat B.S. wordt veroordeeld tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding van 1.430 euro.

5. Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het tussenarrest van 22 maart 2021 verder uitwerkend.

Verklaart het hoger beroep tegen het bestreden eindvonnis van 5 mei 2020 ontoelaatbaar en het hoger beroep tegen tussenvonnis van 18 maart 2020 zonder voorwerp.

Veroordeelt de vennootschap naar Nederlands recht bv B.S. NV tot betaling van de kosten van het hoger beroep aan de zijde van bvba R.I. begroot en door het hof vereffend op 1.430 euro (rechtsplegingsvergoeding).

Veroordeelt de vennootschap naar Nederlands recht B.S. NV tot betaling het rolrecht van 400 euro (hoger beroep) aan de Belgische staat, betaalbaar op eerste verzoek van de bevoegde fiscale administratie.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van 06 september 2021 door

Raadsheer

Griffier